

PSA NA VÁS

Prší, prší, jen se leje. Takže nemůžu sekat trávu v areálu věznice. Ideální počasí na spaní nebo na psaní. Zvolím druhou variantu z omezené nabídky.

Račte, prosím, přijmout ujištění o mé nejhlubší úctě, vážení a milí. A také ujištění, že nejen nadpis, ale ani sám tento článek nesouvisí s kynologií. A dokonce nesouvisí ani se služební kynologií, byť nás – vězně – pár nevychovaných a otravných čoklů stále dokola přesvědčuje, že spánek jest zbytečný komfort a dosyta (a navíc sladce) se vyspíme na věčnosti.

Cože jsem to vůbec chtěl?

Mám pocit, jako by současné koncepci českého vězeňství konečně zvonil umíráček. Zatím sice zvoní někde v dáli, avšak libý zvuk povážlivě zesiluje. Buď tedy nabírá zvonění na intenzitě nebo se zvonice přibližuje. Ať tak nebo tak – kéž by! Z toho mám už teď škodolibou radost a kdybych mohl, křepčím až do zemdlení okolo ohně či kolem místního „Pentagonu“.

Příšerka s rádoby poetickým jménem Vězeňská služba České republiky je nevzdělavatelná a hloupoučká jak mnohé naše modelky. Podobné návyky, věčný boj mezi huj a fuj, hloupost a naleštěná či navoněná bída. Třpytivá zář pozlátek nebo hvězd na náramenících, snaha o bezvadný mediální obraz... a tak.

Souhlasím s myšlenkou, že se každý chca nechca rodí Faustem. I Vězeňská služba České republiky se kdysi takto zrodila – aby mnohé dokázala, suplovala, zkusila, stvořila. Jenže VS ČR jaksí zakrněla ve vývoji své mozkové části, ustrnula, začala kašlat na varující příznaky nezdravého a nevyváženého vývoje, nestuduje chyby předchůdců ani cizozemských současníků, nepřemýšlí o krocích svých protivníků. Stala se nemotornou, paralyzovanou a obtloustlou příšerou, neschopnou pohybu, žijící v bludu, chimérách a sladkém mámení. Příšerou, mající chřtán narvaný problémy a úkoly, které není schopna přežvýkat ani spolknout. Což takhle všechno vyplivnout a začít žvýkat po částech?

Stárnu a je snad známo nejen myslivcům, že starý vlk loví zásadně sám. Jsem válečný štváč, cizorodý prvek bez schopnosti syntézy, prý s talentem mávat komukoliv před nosem červeným hadrem. Záhadně a nepochopitelně okolo mne narůstá počet lidí – zaměstnanců Věznice Kynšperk nad Ohří – kteří nemají rádi toreadory, matadory ani červenou, přitom tak krásnou barvu! Prý trpí. Jenže já trpím taky! Trpím jak zvíře, poraněné neschopným pytlákem, odchycené po krátké štvanci a následně umístěné do obludné zoologické zahrady – podivného a pro mě nepochopitelného světa, kde se denně jak ve výzkumáku zkouší mez pružnosti pravdy, kde rádoby fakta jsou pouhopouhé názory některých jedinců (a tyto názory postupem času zkameněly či minimálně zkostnatěly), kdy je univerzální omluvenkou VS ČR nedostatek peněz či času, kdy se nařízení generálního ředitele, metodické listy a jiné paskvily a pseudovýtvary snaží povyšovat nad zákony či vyhlášky. Tak v tomhle světě fakt žít neumím.

Celý dosavadní život jsem prožil jak dostihový kůň. Kategorie vytrvalec – nikoliv letoun. Nechci polemizovat, zda šlo o způsob správný či nesprávný, život krásný či hnusný. Jen chci zoufale připomenout, že pokud zavřete plnokrevníka do boxu, zchátrá, zchromne a posléze umře. Umře, zajde, pojde, zdechne, zhebne, chčipne – jak libo. A já si – možná ke své škodě – den co den

uvědomuju, že bych snad i mohl (a především chtěl!) vykonat svůj trest odnětí svobody důstojnějším způsobem. Víte proč?

Chci se vrátit do svého světa, ve kterém chci a hlavně umím žít. Nechci z pohodlně, zlenivě, zdegenerovat, začínat znovu s nechutí a odporem, nechci žít bez vizí, snů, touhy a lásky. Odmítám s veškerou myslitelnou razancí nesmyslný názor většiny vězeňských psychologů a speciálních pedagogů o nutnosti sžítí se s vězeňským prostředím a systémem. Smrt a plameny pekelné prisonizaci, protože ta je zločinem! Normálně a hlavně zdravě myslící člověk považuje zvrácenost za nenormální, nepřijatelnou a nesnesitelnou. Vězení musí přece každého odrazovat, iritovat, náš mozek ho nesmí přijmout jako útulek v nouzi, náhradu obydlí v kanálu, léčebnu, ústav sociální péče, levnou ubytovnu. Nepřipustím, aby mě výkon trestu odnětí svobody poznamenal natolik, že bude mou doživotní společenskou, pracovní i vztahovou diskvalifikací.

Bloudím uvnitř prapodivného řádu, přijat bez svého souhlasu. Pravda, vidím jisté výhody – pravidelnou stravu, příbytek. Jenže nikde ani vidu ani slechu o koni a zbrani, kterou bych mohl bojovat. Vnímám nutnost absolutní poslušnosti řádu a ztrátu (nikoliv vzdání se) veškerého majetku, vnímám příkazy bez udání důvodu a povinnost okamžitě uposlechnout. Je rozhodováno o mém životě nejen beze mne, ale i bez povinnosti takové rozhodnutí zdůvodnit či ho snad dokonce přede mnou obhájit. Jeden z mála momentů, kdy vnímám neuvěřitelné úsilí a pracovitost VS ČR, je snaha zadupat 100 sáhů pod zem emocionální otevřenost vězňů, otevřenost, která je přítěží. Vězeňství se zplošťuje na pouhopouhou bezohlednou izolaci vězňů od společnosti, což je nezákonné. Přetopený a přetlakovaný kotlík vězeňství, plný problémů, obcházejí všichni (včetně kontrolních orgánů) v uctivé vzdálenosti a pro jistotu předstírají prudké zhoršení zraku – nutný důsledek procesu stárnutí koncepce českého vězeňství.

Měsíce ve vězení mě překovaly v klasického modelového oportunistu – navíc neústupného, s tvrdou palicí, s fungujícím vnitřním řádem. Je jasné, že české vězeňství musí projít vývojem vpřed a čím více herd do zad, čím více šťouchanců dostane, tím dříve na cestu vykročí. Přál bych čelným představitelům všech věznic nákazu bacilem revizionismu – bacilem, který by je nakazil a konečně už donutil k realistickému pohledu všemi směry. Zahleděnost do sebe, pouze na své vnitřní problémy, nelze tolerovat donekonečna.

Jsem v situaci, kdy si nemohu dovolit jmenovat a dokonce už ani naznačovat. Mohu si však dovolit neadresně poděkovat těm zaměstnancům, funkcionářům a příslušníkům ve Věznici Kynšperk nad Ohří, kteří se dokáží chovat statečně, kteří nežijí a hlavně nepracují v bludu absolutní správnosti a absolutní neomylnosti vlastního jednání, těm, kterým je cizí fanatická víra v nedotknutelnost a správnost různých nařízení, mnohdy se drže a spratkovsky povyšujících nad zákon. Děkuji těm, kteří vědí, že vynucené začleňování vězňů do diskutabilních vzorců chování vyvolává pocity odcizení, manipulace, ponižování a degradace, že nedostatek prostoru deprimuje, že jsou minimalizovány pozitivní podněty, dochází k bolestivé ztrátě sociálního zázemí, kontaktů a vazeb, rostou obavy z budoucnosti, deformace vězeňským izolacionismem vyvolává u vězňů nežádoucí a falešný pocit bezpečí ve vězeňském prostředí. VŠICHNI do jednoho, nikoliv jen někteří, by si měli setsakra rychle uvědomit a nahlas přiznat, že život na svobodě je život reálný, skutečný, plný reálných situací a skutečných problémů, že se musí u vězňů zvýšit smysl pro zodpovědnost za další průběh vlastního života. Paternalismus, spojený s „plnou penzí“ (myslím tím ubytovací a stravovací služby) nemůže přispět k tomu, aby byl vězeň po propuštění na svobodu schopen vést samostatný život. Vězňům je

totiž potřeba umožnit, aby zodpovědně a sami organizovali svůj denní život. Existují sice umělci života, jejichž týden má sedm nedělí, ale život venku fakt není permanentní dovolená v letovisku u moře. Musíme nakupovat, jíst, starat se o bydlení, hradit spotřebované energie, platit pojištění, výživné. Na to vše musíme vydělat peníze. A to vše dohromady vyžaduje sebekázeň. Kdo ji v sobě nemá, v kriminálu se ji těžko naučí. A kdo ji i měl, lehko ji ztratí. Závažné negativní změny v osobnostní struktuře vězňů jsou bohužel logickým důsledkem chyb a přehmatů českého vězeňství.

Přestává pršet, takže je čas končit se psaním. Zas promrhaný čas, zas jeden nekonečně se vlekoucí a stále stejný den, rozčleněný jen podáváním potravy. Zas důkaz neléčené impotence českého vězeňství. Zas důkaz, že narcis není vhodný do českých věznic a preferován by měl být jiný druh – třeba kosatec. Kynšperk budiž dobrým příkladem.

Víte, ona totiž generálská šavle není zárukou požadovaných schopností a duševní pružnosti (neplést s pružností třeba politickou) a předchozí kapitán (pardon – genmjr.) českého vězeňství navedl bárku do příliš mělkých vod, kde uvízla, a v bezradnosti ji nechal navíc nesmyslně přivázat ke kůlu. Odvázání od kůlu nebyl zas tak nepřekonatelný problém, jak se zprvu zdálo, ale vymanévrovat z mělčiny bude chtít cit, umění, znalosti, jasné povely, smysluplné manévrování a motivovanou posádku. Snížit žold je však demotivující. Co přijde příště? Dostanou se zaměstnanci Vězeňské služby České republiky do situace, kdy budou obědovat na leasing nebo na úvěr? Budou vězni povinně udržováni v umělém spánku (někteří, zdá se, již pilně trénují), aby nemuseli být krmeni, neb nebude čím a za co?

Do meziprostoru zadních svalových partií!

Nelze šetřit tam a tehdy, kde a když už není z čeho. Jízda po cestě snižování nákladů (výdajů) skončila v hustém lese. Je se třeba otočit a kvačít po cestě aktivování zdrojů, hledání a zvyšování příjmů. Natahovat ruce a moldánky ke státnímu rozpočtu je prd platné. Těma rukama je totiž potřeba pracovat.

Jaký že je nadpis tohoto článku? Jo, už vím. Psa na vás. Pardon – omyl, mýlka, chybička. Myslel jsem Čubu na vás. Docent František Čuba by vás probral. VS ČR – toť dle mého názoru ideální struktura a základ pro vytvoření fungujícího kombinátního ekonomicky samostatného subjektu. Jen být kreativní a tvůrčí, přestat si na GŘ VS ČR i v jednotlivých věznicích leštit hvězdy na náramenících, méně se prsit a začít konečně fungovat jako management. Na infantilní hrátky bude čas v důchodu – pokud tedy bude za pár let ještě institut důchodového zabezpečení fungovat. Sama Vězeňská služba České republiky totiž svou neschopností a nenažraností přispívá k destabilizaci tohoto státu měrou nikoliv malou.

Vězeňská služba České republiky nepotřebuje svěží průvan, nýbrž vichr z hor. A mnozí zaměstnanci si potřebují dořešit dilema doktora Larche.

To to trvá!!!

vězeň ZYP8R5